

## GROEIEND BEWUSTZIJN

### HOOFDSTUK V.

#### WAARDEN EN WAARHEDEN.

In het geestelijke groeien van de mens spelen vele pseugo-waarheden een rol. Dat is begrijpelijk, want de mens heeft als compensatie voor al datgene wat hij niet kan begrijpen nu eenmaal een geloof waardoor het onbegrijpelijke opeens aanvaardbaar en hanteerbaar wordt. Daarnaast heeft hij te maken met waarden; d.w.z. in zijn materie uitdrukbare en verwezenlijkbare denkbeelden en de eventuele gevolgen daarvan.

Als een mens in deze moderne tijd streeft naar inwijding, dan zal hij geneigd zijn om in de eerste plaats terug te grijpen naar de oude geloofstradities. Daartegen is op zichzelf geen bezwaar, maar het wordt natuurlijk moeilijk als je het geloof boven de feiten gaat stellen en dat gebeurt nogal eens. Het resultaat is een dualisme waardoor het geestelijke proces zeer sterk afwijkt van hetgeen uiterlijk mogelijk en verwezenlijikbaar is. Om te komen tot een moderne inwijding moet men dus eerst uitgaan van de waarden van deze tijd; dat zijn de kenbare en aantoonbare waarden.

Er is een tijd geweest waarin een inwijding voor vrouwen alleen denkbaar zou zijn geweest in een specifieke vrouwengemeenschap. Een gemengde gemeenschap zou minder goed denkbaar zijn geweest en 'the top of the hill' zou natuurlijk weer door een mannelijk inwijdingsgenootschap worden vertolkt. Dit zou in een periode als de huidige minder goed passen.

De vrouw is in zoverre vrij geworden van vele vooroordelen dat zij op het ogenblik wel degelijk beschouwd kan worden als een ook mentaal en innerlijk gelijk zijnd wezen t.a.v. de man. Dat impliceert dat zij recht heeft op dezelfde inwijdingsmogelijkheden en dezelfde plaats in de maatschappij. Het is duidelijk, dat je een verschil maakt tussen een priester en een priesteres. Als je dat doet op grond van geloofswaarden, dan kan ik daar nog inkomen. Maar als je dat doet op grond van capaciteit of van mogelijkheid, dan is dat voor mij onaanvaardbaar.

Wie wordt geconfronteerd met de waarden van deze tijd, begrijpt ook dat man en vrouw gelijke inwijdingsmogelijkheden bezitten en dat voor beiden alle wegen van inwijding begaanbaar zijn, zodat niet sommige specifiek voor mannen en andere specifiek voor vrouwen moeten worden gereserveerd.

Interessanter wordt het nog als we nagaan hoe wij met de waarheden plegen om te gaan. Er zijn geloofswaarheden te over. Elke geloofswaarheid blijkt alleen hanteerbaar middels interpretatie. Dat houdt in dat de waarheid wel wordt erkend, maar dat ze voortdurend wordt aangepast aan de behoefte van de beleider. Wij moeten begrijpen, dat de kern van het leven een onveranderlijke is. Er is geen enkele mogelijkheid om te ontkomen aan die ene onveranderlijke waarheid. Die waarheid kan niet geïnterpreteerd worden, die kan niet vermystiekt worden of op een andere manier verwijderd worden van het feitelijke bestaan. Zij is er. Juist de waarden van deze tijd maken

het noodzakelijk de waarheden van deze tijd onder de loupe te nemen.

Bij een groeiend bewustzijn van de mens - en dat veronderstellen wij toch wel in deze dagen - zal de mens zelf de betrekkelijkheid moeten gaan inzien van al datgene wat hij als vaste waarde heeft geconstateerd. De wetenschap is een eiland van kennis temidden van het onbekende. Het geloof is een vaak vraagwaardige verklaring voor het onbekende en een veronderstelling t.a.v. feiten die we nooit kunnen bewijzen.

Wie werkelijk zich bewust wil worden, wie werkelijk wil doordringen tot de werkelijkheid, die zal ongetwijfeld de waarheden zowel als de waarden van deze tijd onder ogen moeten zien en hun betrekkelijkheid voor zichzelf moeten constateren. Dat houdt niet in dat een mens, die een inwijding zoekt nu alleen maar rekening heeft te houden met wat men noemt de kille feiten. Daar komt hij niet verder mee. Wat hij nodig heeft is daarentegen een erkenning van de betrekkelijkheid ook van zijn eigen waarheid. Pas als wij bereid zijn om toe te geven dat al datgene wat in ons bestaat slechts een weerspiegeling is van een zuiver persoonlijk beleven, is het mogelijk dat wij bij nieuwe ervaringen ook komen tot een steeds weer nieuwe waarheid en daaruit meer hanteerbare en toepasselijke waarden kunnen voortbrengen.

Wat zijn de kenmerken voor de waarden van vandaag voor zover deze voor een groeiend bewustzijn en een geestelijke inwijding van belang zijn?

Uierlijke vormen zijn niet bepalend. Als de een of andere heilige man een soort vacantiedorp voor geestelijk ontspoorde opent en daarin velerlei psychologische technieken laat toepassen om de mensen weer een beetje tot zichzelf te doen komen, dan kunnen wij dat bewonderen, maar dan kunnen wij dat niet vereenzelvigen met een geloof en de onfeilbaarheid van de heilige als zodanig. Reeds het feit, dat hij gebruik maakt van bekende psychologische technieken, impliceert dat hij de menselijke beperktheid in zeer ruime mate bezit en dientengevolge ook niet beschikt over die hoogheid of onfeilbaarheid die men hem graag zou willen toekennen.

Alles, maar dan ook werkelijk alles is bruikbaar. Er is geen enkele weg waarmee het bewustzijn niet met zichzelf geconfronteerd kan worden, waarmee de mens niet nieuwe waarheden kan vinden vanwaaruit hij kan leven en werken. Er is ongetwijfeld ook geen limiet gesteld aan de wijze waarop een mens in z.g. geloofswaarden (de waarheden die niet bewezen worden) zichzelf kan ontdoen van de noodzaak de feiten onder ogen te zien.

In een moderne maatschappij is het misschien zeer aantrekkelijk om op een gegeven moment te zeggen: Ach, de hele wereld wordt geleid door God en dan de hele zaak terzijde te schuiven. Dat is erg gemakkelijk, maar kan dat ooit tot een bewustwording leiden, kan het ooit tot een inwijding voeren? De gevoelens die u ondergaat zijn voor u echt. Ontleed blijken ze voor een groot gedeelte voort te komen uit allerlei psychologische drijfveren. En nog verder ontleed blijkt er ook nog wel een mate van mysticisme en misschien hysterie in te schuilen.

Als wij dat bij onszelf erkennen is het niet erg, dan kunnen wij die weg volgen. Maar als wij weigeren te erkennen dat wij het zelf zijn die de betekenis geven aan de z.g. waarheid die we beleven en verkondigen, dan zitten we fout. Dan is er niet alleen een stilstand in de groei van het bewustzijn zelf, maar dan is er - en dat is nog veel erger - een toenemende onmogelijkheid om een werkelijke inwijding te vinden in deze periode.

Weet je wat je beweegt, als je een bepaalde leer aanhangt, als je een bepaald stelsel volgt, dan kun je ook beseffen welke je feitelijke behoeften en je feitelijke onzekerheden zijn. Alleen al de erkenning daarvan is een bewustwording en impliceert een groei van bewustzijn. Een mens, die zijn eigen tekorten kent en ze zo nu en dan weet te overwinnen, heeft daarmee een brug gelegd tussen zichzelf en een nieuwe fase van bewustzijn. Hij heeft voor zich de brug gebouwd naar een nieuwe inwijding, naar een nieuwe bewustwording.

Er zijn uit de aard der zaak heel wat geestelijke zaken die voor de mens theorie zullen blijven tot na zijn overgang. Als ik u vertel van een hiernamaals, dan is dat allemaal heel mooi en goed, maar het hiernamaals kan alleen betekenis hebben, als u dat persoonlijk kan betreden. En persoonlijk betreden als mens impliceert dat het geheel van de geestelijke wereld wordt geïnterpreteerd in menselijke termen. Wij hebben dus niet te maken met een reële waarneming, maar eigenlijk met een soort waanbeeld gebaseerd op geestelijke feiten. Ook dat moeten wij erkennen.

Wat is nu de werkelijkheid? "Alles," zo roept de wijze uit, "is illusie." Dat geldt ook in uw dagen zeer nadrukkelijk. Als alles illusie is, dan kan ik door mijn denken te veranderen de illusie veranderen. Het enige dat ik niet kan aantasten zijn de feiten.

Het kenmerk van de ingewijde is zijn beheersing over allerlei dingen. De ingewijde staat ergens op een rots, roept tot de wolken en de regen valt precies op dat ene plekje waar hij die hebben wil.

De ingewijde neemt een steen en maakt er een brood van, als hij dat op dat ogenblik nodig vindt.

De ingewijde legt zichzelf neer, slaapt in en manifesteert zich een ogenblik later vele duizenden kilometers ver tastbaar en voelbaar, volvoert zijn programma om vervolgens daar opeens te verdwijnen om terug te keren naar het lichaam dat hij heeft achtergelaten. Die dingen bestaan. Maar als ze dan bestaan, moeten wij ons ook even afvragen: waarom kan de ingewijde dat?

Wij kunnen dan heel technisch alles gaan verklaren. We kunnen spreken over de beheersing van de atomaire structuur. We kunnen spreken over de uittrekking en de verdichting van het dubbel, maar daarmee zijn we er niet. Wij hebben te maken met een aantal regels. Die regels erkennen is iets wat gepaard gaat met inwijding. Maar als we eenmaal die inwijding vinden (dat is dan een primaire, een kleine inwijding), dan moeten we ook leren om die erkende regels om te zetten in de praktijk. Dat kunnen we alleen doen, indien we meester worden van de hallucinaties die rond ons de werkelijkheid hoten te zijn. Ik geef u een paar van deze regels zoals ze in deze tijd van kracht zijn, want niet altijd kun je die regels precies gelijk stellen:

1. Werkelijkheid is al datgene voor mij wat ik als zodanig aanneem. Als ik de werkelijkheid ontken, dan zal er altijd een aspect overblijven dat ik niet kan beheersen. Dit niet-beheersbare aspect is een werkelijkheid waarmee ik voorlopig rekening moet houden.
2. Alle beperkingen die ik mij of de wereld toeken zijn in feite willekeurig gekozen. Op het ogenblik, dat ik een beperking in mij volledig kan ontkennen, houdt ze op voor mij te bestaan, tenzij ze deel is van de feitelijke en eeuwige werkelijkheid. Ik kan daardoor mijn eigen krachten en capaciteiten verder ontplooiën en als zodanig mijn plaats in de werkelijkheid juist en vollediger innemen.
3. Alle voorstellingen omtrent onstoffelijke wezens rond ons ( ik spreek even vanuit een menselijk standpunt) zijn voorstellingen en niet meer dan dat. Als wij spreken over wezens, dan denken wij aan mensen. Laten we ons aanwennen te spreken over krachten. Er zijn energieën, er zijn krachten. Daarmee kunnen wij in contact treden en die kunnen resultaten hebben. Maar op het ogenblik, dat wij niet meer ontvankelijk zijn voor de illusie dat wij voortdurend terugkeren tot die ene werkelijkheid die achter alles schuilgaat, blijkt dat het contact alleen plaatsvindt op basis van waarheid en niet van illusie, hallucinatie e.d.
4. Wij zijn deel van de tijd waarin we leven. Niet alleen van de periode, maar letterlijk van de tijd, van de seconden, minuten en uren. De wijze waarop wij deel uitmaken van de tijd wordt echter mede bepaald door de kern van ons wezen. Dit is niet tijdgebonden. Het is een stelling die we voorlopig maar moeten aanvaarden. Door een beroep te doen op het tijdloze in mij, kan ik het verloop van de tijd voor mij versnel-

len en vertragen. Dit betekent ook dat ik mijn handelingsmogelijkheid t.a.v. anderen kan vergroten of verminderen en wel naar believen. De erkenning van de werkelijkheid, de kracht waarvan de tijd alleen maar een beperkt verschijnsel is, impliceert een grotere vrijheid van van erkennen, van handelen en bewegen. Inwijding is niets anders dan dat.

5. Of ik een kracht buiten mij postuleer, danwel in mijzelf is niet belangrijk zolang de kracht voor mij benaderbaar en bruikbaar wordt. Ik zal heel vaak pseudo-waarheden, stelsels en systemen kunnen gebruiken om daaruit kracht te putten. Het is belangrijk dat ik hierbij beseft dat ik geen feitelijke omschrijving geef van de krachtbron, maar alleen voor mijzelf het optreden en de hanteringsmogelijkheid van de kracht aanvaardbaar maak.

Dat zijn een paar eenvoudige grondregels die iedereen in deze tijd kan gebruiken.

Elke mens heeft vele mogelijkheden. Een heel klein deel daarvan wordt gerealiseerd. Dat is mede te danken aan het feit, dat de mens door waanbeelden, eigenlijk door z.g. waarheden zichzelf beperkt en daardoor niet meer in staat is de waarden van zijn bestaan volledig te openbaren.

Ik stel nu, dat wij in de huidige periode een enorme onevenwichtigheid ervaren van alle z.g. waarden, omdat dit gepaard gaat met een voortdurend sterkere aantasting van de pseudo-waarden die zich aan de mens nog steeds in de vorm van geloof of ideologie proberen te manifesteren. Het is belangrijk dat men beseft dat dat juist in deze tijd het geval is. Want er zijn perioden dat weer andere dingen aan de beurt komen.

Een tijd als deze zal hooguit 20 jaar duren. Daarna gelden weer andere mogelijkheden en komen er misschien nieuwe waarden en waarheden te voorschijn. Waar een aantasting plaatsvindt van de waarden waaruit men meent te leven of van de waarheden waarop men meent zich te mogen beroepen, dient men zeer goed te begrijpen dat deze aantasting gelegen is in de onvolledigheid van hetzij de waarden, hetzij de waarheden.

Een geloof is onaantastbaar, indien het zichzelf kan bewijzen. Als een geloof dus aantastbaar wordt, dan is dat een gevolg van het feit dat het zichzelf niet kan bewijzen. En als het dan pretendeert voort te komen uit de een of andere almachtige kracht, dan bewijst het dat deze kracht die almacht niet bezit of binnen het kader van deze z.g. waarheid niet wenst te openbaren. Dan is er voor ons geen reden om ons te binden aan waarheden die zichzelf niet kunnen bewijzen; die niet feitelijk kunnen aantonen dat zij datgene zijn wat zij pretenderen te zijn.

Met waarden gaat het al precies hetzelfde. Een waarde is iets wat je stelt. Het is niet een onaantastbaar iets. Als je zegt: Deze munt koopt voor mij vandaag één brood, dan kan ze morgen voor mij misschien één snede brood kopen of ook wel 20 broden. Wie zal het zeggen. Dan is dit geen vaste waarde op het ogenblik dat ik het vertaal. Deze munt is deze munt. Dat is alles wat ik kan zeggen. Er zijn heel veel dingen die in deze tijd een enorme waarde hebben, b.v. werk.

Werk is datgene wat de mens nodig heeft, want staat er niet geschreven in de bijbel: De mens zal in het zweet zijns aanschijns zijn brood verdienen. Dan zijn er een hoop mensen die althans het zweet in deze bijbelwoorden proberen te ontlopen. Maar is arbeid te omschrijven als nuttige of productieve arbeid of is leven op zichzelf arbeid? Men zou het zich moeten afvragen.

Het bestaan op zichzelf betekent een voortdurende confrontatie met invloeden; het verwerken daarvan, het reageren daarop. Dat is arbeid. Dan is arbeid in de gebruikelijke zin van het woord geen vaste waarde. Wel het leven en de daaruit voortkomende noodzaak om jezelf te zijn en voortdurend waar te maken. Dan kan ik niet uitgaan van de noodzaak van de arbeid.

Dan kan ik alleen uitgaan van de noodzaak te zijn en mijzelf instand te houden.

Als je spreekt over de heiligheid van het leven, dan is dat heel begrijpelijk vanuit een gemeenschap waarin men het werkelijke bestaan verwart met de stoffelijke manifestatie daarvan. Maar is een stoffelijk leven veel waard op het ogenblik dat het alleen maar een fase is, een verschijnsel, een soort kled van de werkelijkheid? Het is heel gewoon dat een mens die een hemd heeft dat versleten is of dat vuil is geworden dat verwisselt voor een ander. Waarom zou men het stoffelijke bestaan waar een ziel, de enig werkelijke levende kracht is, is vorm anders beschouwen? Dat houdt nog niet in dat je een ander het hemd kapot moet scheuren. Natuurlijk, dat is niet netjes, dat hoort niet. Maar het impliceert wel dat we onze visie op het leven, zouden moeten veranderen.

Nu komt in deze tijd steeds sterker de beleving van het hiernamaals naar voren. Steeds meer mensen worden daar op de een of andere manier mee geconfronteerd. Dan is het toch logisch en niet meer of minder dan dat, dat de waardering voor het stoffelijke leven als een onaantastbare eenheid vermindert. Als wij dan een compensatie moeten vinden, dan kunnen wij die alleen vinden vanuit het werkelijke geestelijke bestaan en nooit vanuit alleen stoffelijke samenhang.

Inwijding is niets anders dan dit inzicht verwerven. Het inzicht in de werkelijke betekenis, in de werkelijke waarde. Iemand, die een inwijding zoekt, kan nooit uitgaan van datgene wat wordt verkondigd. Hij kan alleen uitgaan van datgene wat hij in zichzelf beleeft; en zelfs dan zal hij die beleving nog als een betrekkelijke moeten beschouwen.

Als ik kijk naar de totale ontwikkeling zoals deze zich op het ogenblik afspeelt, dan word ik geconfronteerd met een groot aantal inwijders in de geest en een tamelijk groot aantal inwijders in de stof die elk voor zich en ieder op zijn eigen manier hun werkzaamheden verrichten op aarde. Hun werk kan echter nooit bestaan uit het verschaffen van geheimen zonder meer. Het kan alleen bestaan uit het mogelijk maken dat men zelf ontdekt. Dat is een groot verschil.

De inwijders van deze dagen zullen dan ook voortdurend bezig zijn om de waarden en waarheden van deze tijd aan te tasten. Zij zullen u confronteren met schijnbaar belachelijke situaties en denkbeelden. Zij zullen u aldoor met tegenstellingen confronteren waarmee u geen raad weet, tenzij u kunt teruggrijpen naar uw innerlijk als zijnde de enig belangrijke en voor u maatgevende invloed. Aangezien de mensen nog teveel hangen aan allerlei oude tradities is het zeer waarschijnlijk dat zeer veel mensen aan deze mogelijkheid nog voorbij zullen gaan. Toch neemt het aantal mensen dat vrijer leven en denken toe. Dat betekent dat het aantal mensen, dat voor inwijding in aanmerking komt, een werkelijke inwijding, eveneens toeneemt.

De situatie, zoals ik die op dit moment overzie, houdt in dat we nog 3 tot 4 jaar te gaan hebben voordat de oude normen werkelijk helemaal aan het wankelen worden gebracht. Het houdt ook in dat pas in die periode veel van de z.g. waarheden hun betekenis voor de mensen gaan verliezen en dat een herwaardering van de z.g. waarden van het menselijk bestaan onvermijdelijk worden.

Tot die periode zal de inwijding zeer selectief zijn. Maar als ze selectief is, dan betekent dat tevens dat degene die wordt ingewijd gaat beschikken over de mogelijkheden en middelen om in de komende grote veranderingen anderen tot een juister besef te brengen en daarmee de kracht en de handelingsvrijheid te geven die ze nodig hebben om een geestelijk juist leven te leiden onder variabele stoffelijke omstandigheden. Daarna moet er een periode komen waarin steeds meer mensen door teleurstelling, door wanhoop misschien, in andere gevallen alleen maar in een gelaten verwerping van alles wat tot nu toe waarde heette te hebben, bereid zullen zijn om de nieuwe inwijdingsleer te aanvaarden.

Zullen zij echter de kracht bezitten om zich te beroepen op zichzelf? Indien dit laatste het geval is, moeten we aannemen dat na ongeveer 4 jaar, (dus in 1984 - '85) een toenemend aantal ingewijden op aarde komt. Dit aantal ingewijden zal voor een behoorlijk groot gedeelte bestaan uit mensen die ook hebben geleerd hun geestelijke mogelijkheden en krachten op aarde te activeren. Wanneer dat gebeurt, dan zullen zij daarmee zeker de komende 20 à 25 jaar gaan beheersen; dat is namelijk niet te vermijden. Want degenen die beschikken over de krachten, de mogelijkheden, de inzichten om buiten de tijd om desnoods de werkelijkheid te erkennen, kunnen anderen helpen om op te bouwen wat zonder dit teloor zou gaan.

De opbouw van uw wereld zal in de komende tijd afhankelijk zijn van degenen die een geestelijke inwijding hebben ondergaan. Daarbij is het mooie, dat die inwijding in deze periode zich lang niet altijd op een volledig bewust vlak afspeelt. U moet niet denken dat de inwijding van vandaag een plotseling helderzien is waardoor men de hele kosmos opnieuw kan waarderen. Het is vaak een onderbewust proces waardoor voortdurend nieuwe accenten naar buiten treden, waardoor je steeds meer gaat begrijpen in welke cycli het leven op aarde zich afspeelt, waardoor je steeds meer inzicht krijgt in de betekenis van alle dromen en werkingen in jezelf en zonder het te weten je reactie op de wereld begint aan te passen.

U kunt van uzelf misschien niet zeggen dat u ingewijd bent. En zeker met de methoden, die in deze periode vanuit de geest worden gehanteerd, geloof ik ook niet dat iemand terecht kan uitroepen: Nu ben ik ingewijd! Want hij heeft eenvoudig geen maatstaf om dit te meten. Maar er is wel een ander kenmerk.

Op het goebnik, dat de inwijding zich zelfs onderbewust voltrekt, hanteert de mens steeds meer geestelijke en innerlijke krachten en is daardoor beter in staat om de wereld buiten zich waar dit wezenlijk belangrijk wordt naar zijn hand te zetten. De beheersingsmogelijkheid groeit. In het denken zien we dat gelijktijdig de emotionele ondertonen veranderen. Je bekijkt het leven anders en je weet zelf nog niet eens waarom.

Ik heb een pging gedaan, toen ik hoorde dat ik moest inspringen, om voor deze cursus een schatting te maken van het aantal mensen dat deze vorm van inwijding op dit moment ondergaat of reeds heeft ondergaan. Ik kwam daarbij tot de waarschijnlijke som van tien tot vijftien miljoen mensen. Laat ons zeggen, over de gehele wereld verspreid het aantal inwoners van Nederland. Dat is in verhouding niet veel. Maar elk van hen is een bron van invloed waardoor inwijdingen in de omgeving gemakkelijker kunnen voorkomen, waardoor mensen gemakkelijker in de richting kunnen gaan van het nieuwe, het enig werkelijke, de waarheden die in de mens zelf hun basis vinden en de waarden die ook naar buiten toe op grond daarvan hanteerbaar zijn geworden. Ik neem aan, dat in de komende 5 tot 10 jaar - ik durf het niet precies te zeggen - dit getal zich kan vertien- tot verhonderdvoudigen. Als zekerheid beschouw ik tenminste een vertienvoudiging.

Dit impliceert, dat geestelijk gezien de wereld in de komende tijd enorme veranderingen tegemoet gaat. Het betekent tevens voor u dat u zeer waarschijnlijk bij deze procedures en processen bent betrokken, ook al zult u dit voor uzelf nog niet kunnen omschrijven of uitleggen. U heeft een mate van inwijding ondergaan of u ondergaat deze zonder dat u die zelf kunt afschatten.

Mijn conclusie:

De waarden van deze tijd zijn voornamelijk gelegen in het vermogen om vanuit je innerlijk de kleine zaken zodanig te beïnvloeden dat de grote en schijnbaar onveranderlijke zaken daardoor in een bepaalde richting worden gedreven.

De waarheden van deze tijd berusten op het erkennen van de onzekerheid. Juist daar waar de onzekerheid in het "ik" steeds duidelijker wordt beseft, zal men zien dat achter alle onzekerheden toch één enkele motiverende kracht

aanwezig blijft. Naarmate die kracht duidelijker wordt erkend, komt men dichterbij een waarheid die niet meer pseudo is, die niet meer stelling is, maar die voortdurend beleefbare werkelijkheid plus beleefbare energie betekent. En dan zou mijn boodschap dus hoopgevend zijn.

In de geest wordt door zeer grote aantallen entiteiten waarvan sommigen over zeer veel krachten beschikken gewerkt aan het toch nog handhaven van vrede op aarde, aan het toch nog weer tot stand brengen van inkeer en vernieuwing. Dat is zeker niet beperkt tot de mensen die geloven. Het is een werk dat zich over de gehele aarde in deze tijd afspeelt. U kunt daarvan geen deel zijn door bepaalde oefeningen. U kunt er alleen deel van worden doordat in uw wezen de werkelijke betekenis en de waarheid van deze tijd duidelijker kenbaar worden.

Ik zou u daarom de raad willen geven u voortdurend af te vragen wat veronderstelling en wat zekerheid is. Welke waarheid alleen wordt aanvaard op grond van invloeden van anderen en welke waarheid er in uzelf bestaat. Ik geef u tevens de raad u bij voortdurende af te vragen welke krachten er in u bestaan. Gebruik ze als vanzelfsprekend, maar u moet wel eerst voelen dat u ze heeft.

De mens, die probeert zich op deze wijze aan te passen en zijn geestelijke en blijvende werkelijkheid te injecteren in de voortdurende verandering van het aardse bestaan, zal als vanzelf eenworden met dit grote leger entiteiten dat probeert de mensheid te helpen de volgende fase van bewustwording te bereiken.

Het bewustzijn van de mensheid groeit, ook in deze dagen al zou je dat misschien niet zeggen. Het bewustzijn van de mensheid groeit in zoverre dat zij alleen nog maar kan kiezen tussen een nieuwe vorm van beleven, een nieuwe waarheid, nieuwe waarden en erkenningen of ten onder gaan aan de overlappendheid van hun oude tradities. Dit beseffend hoop ik, dat u allen in staat zult zijn de innerlijke krachten die ook in u bestaan te activeren. Ik hoop voor u, dat u zult beseffen hoe gering de zekerheden zijn die u bezit, opdat u de enige zekerheid in uw wezen (het zijn zelf en de emotionele erkenning van de bron daarvan) voor u een hoofdrol kan gaan spelen in al uw uitingen.

De tijd van de verandering ligt zo dichtbij dat het zin heeft u daarmee bezig te houden. De tijd van verandering op zichzelf moge verwarringen brengen, maar het is de storm die het dode hout breekt voordat in de lente alles in bloei komt. De goede tijden zijn niet zo ver af als u denkt. Maar de moeilijkheden zullen stormachtiger en feller zijn dan u nu kunt veronderstellen, tenzij u in staat bent met uw innerlijke kracht voor uzelf die zekerheid en veiligheid tot stand te brengen waaruit u ook anderen hulp kunt verlenen.

-:-

## OCCULTE FILOSOFIE.

Filosofie is het vermogen om op grond van een enkel feit een groot aantal mogelijkheden te ontwikkelen die je vervolgens als zekerheid stelt tot het ogenblik dat ze feitelijk blijken niet waar te zijn, waarna je filosofisch verklaart waarom de onjuistheid is binnengeslopen in de filosofische zekerheid.

Als wij ons bezighouden met het groeiend bewustzijn, dan moeten we ook onthouden dat het groeien van het bewustzijn op zichzelf de groeistui-  
pen ten gevolge heeft en dat we daardoor heel vaak de filosofie als een kalmeringsmiddel nodig hebben.

Wanneer een mens filosofeert, dan is hij over het algemeen bezig te spelen met al datgene wat hij in zichzelf als zekerheid vermoedt. Vermoedt (vermouth) is gemiddeld iets bitter van smaak. Dat kunnen wij dan ook zien in dat wat er uit de filosofische benadering werkelijk voortkomt.

Als de mens niet weet hoe hij over benaderbare waarden moet filosoferen, grijpt hij over het algemeen buitengewoon hoog. Er is meer gefilosofeerd over het wezen van God dan over de mogelijkheid om de naaste te helpen. Dat is ook begrijpelijk, het eerste geeft geen verplichtingen.

Ik zou u willen confronteren met enkele denkbeelden t.a.v. God - zij het op mijn manier. Daarnaast met enkele denkbeelden uit de occulte wetenschap en filosofie en ten laatste u nog willen confronteren met enkele gedachten, die u misschien zelf tot een filosofie zoudt kunnen ontwikkelen zonder daardoor al te ver weg te lopen van de feiten.

God dan eerst, want God is de eerste Oorzaak. Nu kunnen wij dat aannemen. Ofschoon we wel weten dat er een eerste Oorzaak moet zijn geweest, weten we niet of die God heet. Maar dat geeft niet. Als wij hem God noemen, dan kunnen wij hem alles toeschrijven wat we willen. / heeft om

God nu is de kracht die in het begin alle wetten heeft gesteld waartegen zijn schepping alle mogelijkheden/niet daarop in te gaan. Anders gezegd: God is in wezen een schizofreen wezen dat door het gelijktijdig scheppen van goed en kwaad en door de mens tot het goede te bevelen het kwade tot stand heeft gebracht. Hier aarzelt een ogenblik het verstand, want kan ik dit alles nu wel aannemen?

Als ik hoor wat men heeft besloten omtrent God, dan blijkt dat God van alles al is. Hij is algoed, alwetend. Het enige dat hij niet is, is feilbaar. Hij is namelijk onfeilbaar. Dat heeft hij van de Paus geleerd.

Als God algoed is, kan er geen kwaad zijn, want God is de eerste Oorzaak en alles is uit hem voortgekomen. Dientengevolge is alle kwaad iets wat alleen kan ontstaan, indien wij ons niet bewust zijn van de werkelijkheid van God. Daarom is het voor een mens dwaas om zich met het kwade bezig te houden en zou het zich richten op het goede de enige benadering zijn van het onkenbare dat zich vermomt achter de naam God.

God is nooit een persoonlijkheid in de menselijke zin van het woord. Een mens namelijk is zo onvolledig en tegen zichzelf verdeeld dat een Godheid, die op een dergelijke wijze zou optreden dermate menselijk zou zijn dat het voor de mens onmenselijk zou zijn om zijn gezag te moeten ondergaan. Het is beter dat wij dergelijke onvolledigheden toeschrijven aan de verkondigers van zijn Woord en niet aan zijn wezen.

Dan zou ik over God nog het volgende willen opmerken:

Indien God alles weet, weet hij ook al wat wij nu gaan doen. Hij heeft het dus al toegelaten voordat wij het deden. Dientengevolge kan hij ons niet straffen voor datgene wat hij heeft toegelaten voordat wij wisten dat het mogelijk was. Als wij al onze mogelijkheden gebruiken, dan doen wij slechts datgene wat God heeft toegelaten. Als zodanig vervullen wij de goddelijke wil, want wij kunnen niet aannemen dat God iets tegen zijn wil toelaat.



Hij is immers almachtig. En als wij in ons onvermogen om die werkelijkheid volledig te beseffen en te verwerken een ogenblik onszelf vergeten en roepen: God almachtig! dan zou bij zijn alomtegenwoordigheid ons onmiddellijk het antwoord tegemoet komen: Wie roept daar? O neen, dat kan niet, want hij is alwetend. Dus zou, indien God alle door ons gestelde eigenschappen zou bezitten, die God anders moeten zijn dan hij nu is.

Als God is zoals hij is zonder zich kennelijk al teveel aan te trekken van hetgeen er op aarde gebeurt en wat de mensen doen, dan moeten we ook aannemen dat die mensen voor God niet zo belangrijk zijn als ze zelf denken. Dat laatste is misschien een teleurstelling, want per slot van rekening, elke mens hoopt Gods lieveling te zijn om daardoor de mogelijkheid te verkrijgen meer te zijn dan anderen.

Als we God nu even opzij zetten, dan komen we terecht in een wereld die bevolkt is met goden, demonen, duiveltjes, engeltjes, geesten, spoken en wat dies meer zij. Wat zegt dan de occultist? Hij zegt, dat er een middel is waarmee je alle geesten kunt dwingen. Misschien noemt hij dat dan 'clavicula Salomonis' (stokje van Salomon), wat niets anders wil zeggen dan dat Salomon er met zijn klavieren aan heeft gezeten.

In andere gevallen spreekt de occultist misschien over de onschendbaarheid van het kruis - wat voor een maagdelijke schepping pleit. Of hij houdt zich bezig met de geheime tekens die hij in de Kabbala of in andere geschriften heeft gevonden.

Nu vraag ik u of een geest, die zich van materie normaal niets behoeft aan te trekken, zich zou laten dwingen door een stoffelijk teken? Dientengevolge zijn alle stoffelijke tekens in de magie niets meer of minder dan aantekeningen die een mens voor zichzelf maakt om zo te omschrijven wat hij geestelijk moet uitstralen.

Aangezien heel veel mensen hun geestelijke uitstraling zo nu en dan lam leggen en zo dus geestelijke lamstralen worden, is occult gezien de conclusie gewettigd dat magie slechts dan slaagt, indien de mens innerlijk volledig geestelijk actief is en niet vertrouwt op uiterlijkheden, maar slechts op de krachten die in hem bestaan.

Als we verder gaan, dan moeten we ons afvragen of een duivel, die op bevel van een magiër genezing brengt aan een ander nog wel een duivel is. Hij zou immers door het goede werk dat hij doet uiterlijk meer een engel zijn. En een engel, die het straffende zwaard brengt naar een zondaar op bevel van een magiër, zou dan iets doen wat wij duivels achten en zou dus ongetwijfeld duivels zijn. Engelen en duivels schijnen dus door elkaar te dwarrelen zodra wij terecht komen binnen het bereik van het occulte.

Nu is dat helemaal niet zo erg, want de meeste mensen weten zelf niet wat engelen en duivelen zijn. Zij beroepen zich er alleen maar op om te rechtvaardigen wat zij zelf hebben gedaan. En hoe duivelser hun opzet hoe meer engelen ze erbij halen.

In het geheel van het occultisme en de magie speelt echter de innerlijke mens toch wel een veel grotere rol dan je misschien op het eerste gezicht zoudt denken. Het is niet alleen een kwestie van mediteren (iets wat zeer nuttig is zolang je niet snurkt) of van contempleren waaraan je dezelfde beperking kunt verbinden, maar het is een poging om innerlijk het "ik" te ontmoeten en te erkennen.

Alles wat in mij leeft, al mijn angsten, al mijn zekerheden, al mijn vreugden kan ik uitstralen. Anders gezegd: Datgene wat ik ben, is de bron waaraan ik mijn invloed op het geheel van de geestelijke wereld zowel als mijn eigen wereld ontleen. Aangezien het woord 'ontlenen' betekent dat het niet van onszelf is maar geleend wordt, kunnen we daar dan aan toevoegen, dat er een kracht moet bestaan waaruit al onze innerlijke gevoelens en mogelijkheden voortkomen en dat wij uit en door deze kracht in staat zijn middels onze eigen vormgeving te bepalen wat de geestelijke wereld om ons heen voor ons betekent en wat de stoffelijke gevolgen van ons geestelijk

ingrijpen zullen zijn.

Nu weet ik wel, dat in het okkultisme de kul vaak de ok overheerst. Vandaar ook dat er menige kul bestaat die in het geheel van zijn ritens eigenlijk alleen maar kul verkoopt in de hoop daarmee andere mensen tot het afgeven van meer waardevolle zaken te bewegen.

De occulte wereld is dan ook voortdurend in beweging. En de oude beschrijvingen van de magie zijn in feite niets anders dan de vermomde recepten van mensen die een beetje beter wisten wat ze moesten doen dan de rest. Indien wij uitgaan van onze innerlijke kracht, zijn alle ritens, alle benaderingen eigenlijk overbodig.

Wanneer wij bezweren, dan doen wij dit voor onszelf. Wanneer wij geesten oproepen, dan doen wij dit om onze eigen kracht voor ons begrip te versterken. En dat brengt ons tot de vraag, of de wereld van de geest en van het occulte wel zo onmisbaar is als de mens (vooral de occultist) pleegt voor te geven. Mijn conclusie is de volgende:

In het geheel van het occultisme vergeet men altijd dat de mens zelf mede of in eerste oorzaak de beslissende factor is. Zolang de mens durft uitgaan van zijn eigen wezen, zijn innerlijke krachten en vermogens zal hij alle eigenschappen bezitten, ook de z.g. occulte, die hij nodig heeft om datgene wat in hem leeft tot uitdrukking te brengen. Het is het uitdrukkingsvermogen van de mens dat wordt bepaald door zijn innerlijk. Daarom mag hij niet twijfelen aan de juistheid van zijn eigen uitdrukking zolang hij de consequenties daarvan voor zichzelf aanvaardt en deze niet probeert aan anderen op te leggen.

Dan komen we aan de vraag wat tijd aan filosofische overwegingen rijk zou zijn? Ach, u kent er wel een paar. Of het nu de CDA of PvdA is, maakt weinig verschil, want of je nu door de hond of door de kat wordt gebeten, door de muilezel of de ezel, maakt ook niet veel verschil uit. Datzelfde geldt voor geloof. Of je nu zalig wordt via een lachende Paus of zalig wordt wegens een mistroostige dominee, danwel het vindt ergens in een ashram (ik vind dat zo'n heerlijke naam 'ashram', het lijkt op een gecomprimeerde asbelt), hoe je het vindt is niet belangrijk.

Ik stel, dat onze filosofie in deze dagen allereerst moet zijn, dat niet de verklaring maar het resultaat de enige test van juistheid is. Daar waar de mens veronderstellingen oppert, zal hij deze moeten bewijzen. Op grond van zijn bewezen veronderstellingen uit het verleden - en alleen daarop - kan hij een aanvaarding eisen van zijn verdere stellingen van anderen.

Ik meen, dat de mens, die in het geheel van het filosofisch werken probeert te ontkomen aan de noodzaak de feiten mede onder ogen te zien, iemand is die in feite niet filosofeert maar de werkelijkheid abstraheert en zich dan bedrinkt aan het gedistilleerd dat daaruit overschiet.

Soms heb ik ook wel het gevoel dat de school van filosofie en vaak ook van occultisme voor de mensen eigenlijk zo iets is als een speak-easy in een tijd dat de officiële verkoop van alcohol nog verboden was. Als de mens alleen maar voor de ontvluchting aan de werkelijkheid het occulte nodig heeft, als hij alleen om de werkelijkheid te ontvluchten de filosofie hanteert, kan hij volgens mij beter meteen een sticky roken, dan weet hij tenminste waar hij duizelig van wordt en bovendien is hij dan nog strafbaar voor de wet zodat hij ook nog weet waar hij aan toe is.

Ik heb natuurlijk ook een zekere filosofie, alleen moet ik zeggen dat deze voor mij persoonlijk zich door feiten voortdurend als juist schijnt te bewijzen. Als ik u deze voorleg, dan moet u niet denken dat ik u een geloof of een stelsel wil voorhouden. Ik probeer u alleen iets van mijn ervaringen te vertellen.

Er is een kracht waaruit ik put. Hoe, dat weet ik niet. Het schijnt dat het vermogen om te putten uit deze kracht mij ingebouwd is. Alle midde-

len waarover ik beschik om mij te uiten dank ik mede aan het bestaan van deze door mij verder niet te omschrijven krachtbronnen. Dan moet ik wel uitgaan van het standpunt dat het geheel van hetgeen ik ben, tot stand breng, tot stand zal brengen, zelfs tot stand heb gebracht mede in verband staat met deze bron. Daarom stel ik, dat al wat ik ben en al wat ik doe alleen vanuit deze bron verklaarbaar is en dientengevolge niet beoordeeld kan worden door anderen dan alleen door deze bron.

Ik geloof niet dat wij het behoren tot deze basiskracht op enigerlei wijze kunnen veranderen of verminderen. Slechts het steeds meer beseffen dat wij in al wat wij ondervinden en beleven toch wel de directe uiting zijn van deze krachtbron kan ons helpen om in ons bewustzijn langzaam maar zeker de begrenzing te verliezen die wij onszelf voortdurend opleggen. Want de mens is nu eenmaal een wezen dat zichzelf omringt met bordjes 'verboden toegang' om niet in de verleiding te komen het beter te krijgen dan hij het heeft; en dit op een wijze die anderen dan niet aanvaardbaar achten.

Als de mens leeft volgens de menselijke stelling, dan is het net een loterij. Als ik iemand hoor vertellen dat het aantal uitverkorenen letterlijk 144.000 is en ik kijk naar het aantal aanhangers van deze secte, dan vraag ik mij af, of het eigenlijk veel meer is dan het optreden van Mies ten bate van de gehandicapten. Daar namelijk wordt ook een aantal cijfers getrokken en als je toevallig 'bingo' kunt roepen, dan heb je wat, maar dan weet je nog niet hoeveel.

Beste vrienden, als er een eeuwige zaligheid is, dan is zij ons ingeschapen en zullen wij die altijd bereiken. De wijze waarop en hoe, kennen we niet. Het feit zelf echter is een zekerheid.

Als er een weg is tot God, zoals ons overal wordt verteld, dan kan deze weg alleen in en door onszelf leiden. En dan zal het onze eigen instelling zijn ten aanzien van ons innerlijk en de kracht die ons leidt waaruit wordt bepaald wie en wat wij tenslotte worden en hoe wij ons doel zullen bereiken.

Dan heb ik nog een paar wat optimistische opmerkingen.

De meeste mensen vragen zich altijd af wat er het volgend jaar gaat gebeuren. Wat het volgend jaar gaat gebeuren is al zodanig gefixeerd dat je het niet kunt veranderen. Het is dwaasheid om het te veranderen als je merkt dat dit onmogelijk is. Dientengevolge moet de mens zich bezighouden met de kleine dingen van alle dag waarop hij een directe invloed heeft. Daarnaast moet hij streven naar een onbepaalde toekomst waarin hij de eindbereiking tot stand kan brengen zonder dat hij alle vastgelegde feiten en ontwikkelingen daarbij probeert omver te werpen.

Men zegt wel eens: een mens die aanvaardt dat het lot is zoals het is, is een fatalist. Ik zou zeggen: het is een realist meer dan een fatalist, want je aanvaardt niet het noodlot, je aanvaardt de feiten. Slechts hij, die beseft dat het weinig zin heeft om zich tegen de bestaande feiten te verzetten, zal in zich de kracht vinden om de toekomstige feiten aan te passen aan zijn werkelijke noden en behoeften.

Zoer veel mensen huilen over zichzelf. Maar als je over jezelf huilt, ben je zo druk bezig dat je niets meer kunt doen. Het is beter niet te huilen over jezelf en niet teveel te wenen over de wereld buiten je. Maar om al je krachten en vermogens voortdurend te gebruiken om binnen de wereld en in je eigen leven de harmonie te bereiken die je nodig hebt om een mate van geluk te kennen en zo in de groei van bewustzijn een benadering van de krachtbron waaruit je bent voortgekomen.

Wat ik probeer duidelijk te maken: filosofie heeft geen zin, tenzij ze ons voert tot de feiten. De feiten moeten dan voor ons de basis worden van een verdere filosofie. Als God bestaat, moet hij het maar laten merken, want wij kunnen hem niet benaderen. Als hij het niet doet, is het kennelijk niet belangrijk.

## G E W E T E N .

Ben ik schuldig? Heb ik kwaad gedaan?  
In mij bestaat een kracht die mij zegt:  
Dit was niet goed, dat deed je juist heel slecht.  
Maar goed bezien en wel verstaan  
is mijn geweten een waan  
instand gehouden door de mensen,  
die mij verteld hebben waar de grenzen  
liggen tussen goed en kwaad.  
Want wie zichzelf gadeslaat,  
ontdekt dat goed en kwaad versmelten.  
Er is geen grens die zo bestaat.  
Maar een mens die in zijn medemensen de vrijheid  
van het leven haat,  
die wordt door wet en orde vaak bezeten  
en schenkt zijn medemensen dan het zogenaamd geweten.  
Toch in mij is wel een kracht die zegt:  
Hier ben ik zelve juist terdege uitgedrukt.  
En daar heb ik het wel gezocht, maar het is mij toch mislukt.  
Hier werd ik zelve waar, daar kon ik het niet bereiken.  
Zou dat misschien veel meer dan het andere  
op een echt geweten lijken?  
Ik weet in mij: dit is voor mij persoonlijk goed of kwaad,  
omdat het een mij wel bevalt en door het andere  
een spanning in mijzelf ontstaat  
waardoor ik het niet verwerken kan.  
Dan is het geweten heus geen kracht,  
het is de erkenning van het bestaan  
waardoor de mens zichzelf duidelijk maakt  
temidden van alle waan: dit is mijn wezen,  
het is de zin van wat ik ben en van mijn bestaan.  
En het andere gaat eraan voorbij,  
zodat ik beter doe ook zelf daaraan voorbij te gaan.

Een geweten is datgene wat je in wezen niet bezit totdat een andere het je geeft en wat door de andere dan wordt gebruikt om jou te belemmeren in datgene wat je zonder geweten tot stand zoudt brengen. Het wonderlijke is echter dat degenen die je dat geweten schijnen te schenken, zelf geen geweten bezitten, anders zouden ze niet zo gewetenloos van de gewetenskwalen van de anderen gebruikmaken. En als u daaruit uw conclusies niet zelf kunt trekken, kan ik u nog maar één raad geven:

Ga nooit in tegen datgene wat u innerlijk als goed of kwaad ervaart. Als het goed is volgens u, maak het maar waar. Het hoeft niet werkelijk goed te zijn, maar het zal u vrede geven met uzelf.

Wat u als kwaad ervaart, hoeft geen kwaad te zijn, maar u kunt er beter de vingers van afhouden, anders krijgt u alleen maar innerlijke ellende.

:--:--: